

ΤΕΛΙΟΥ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ΟΜΟΡΦΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ατλοντις

ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Κάτω από την ήσκιο σου κλαριά
δάφνης πάντα βγαίνουνε κι ανθούνε.
Κι από τις πτυχές σου ξεπετούνε
Δόξα ηρωϊκή και Λευτεριά.

Θέλω στη γαλάζια σου ομορφιά
νάβρω της πατρίδας κάθε πόθο.
Θέλω το χρυσόνειρο να κλώθω,
πούχω για την 'Αγία μας Σοφιά.

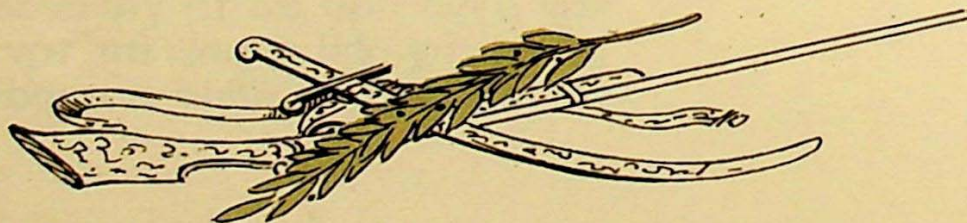
Κι αν σε τόπο πάλι μακρινό
την αγνή σου δω τη γαλανάδα,
μέσα στην ψυχή μου απ' την Ελλάδα
να μου φέρνεις κύμα κι ουρανό.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Της Δόξας λάμπει γαλανό το φώς στη χώρα.
Γελούν οι κάμποι, τραγουδούνε τα νερά.
Γιγάντων ήσκιοι ηρωϊκοί, ξυπνήστε τώρα
στου Λυτρωμού τη χρονογύριστη χαρά.

Το σάλπισμά μας πιο τρανό ας αντιλαλήσει
κι απ' το γλυκό της Άγιας Λαύρας ορθινό.
Πλατειά είν' η γη μας και το χώμα όπου
θ' ανθίσει,
μια λευτεριά μοσκοβολά ως στον ουρανό.

Κι όλα τα χέρια ας υψωθούνε αντρειωμένα,
πώχουν τα σίδερα συντρίψει τα βαριά,
να στήσουν τρόπαια λαμπρά στο εικοσιένα,
να θρονιαστεί η ελληνοπούλα η Λευτεριά.

ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Τη μέρα αυτή τη δόξασε
η ορμή του Εικοσιένα,
τη βλόγησε η Παρθένα,
τη θέριεψε η ευχή.
Τη μέρα αυτή τη μύρωσαν
πνοές ολάσπρων κρίνων.
Ανάστα των Ελλήνων
η ελεύθερη ψυχή.

Ανάστα και ξανάδραξε
τη φλόγα τη μεγάλη,
για να φωτίσεις πάλι
λαούς, που καρτερούν.
Και φτάσει ως τους αλύτρωτους
καβάλλα στ' όνειρό σου.
Σαν άστρο φανερώσου
σιμά τους, να χαρούν.

Ελλάδα, είσαι στα μάτια μας
των άξιων η Μητέρα.
Παιάνες πέρα ως πέρα
και δάφνης θεία κλαδιά.
Το Εικοσιένα! Εικόνισμα,
που θ' ακουμπούν τα χείλη.
Κι εμπρός του ένα καντήλι
θα καίει λαμπρό, η καρδιά.

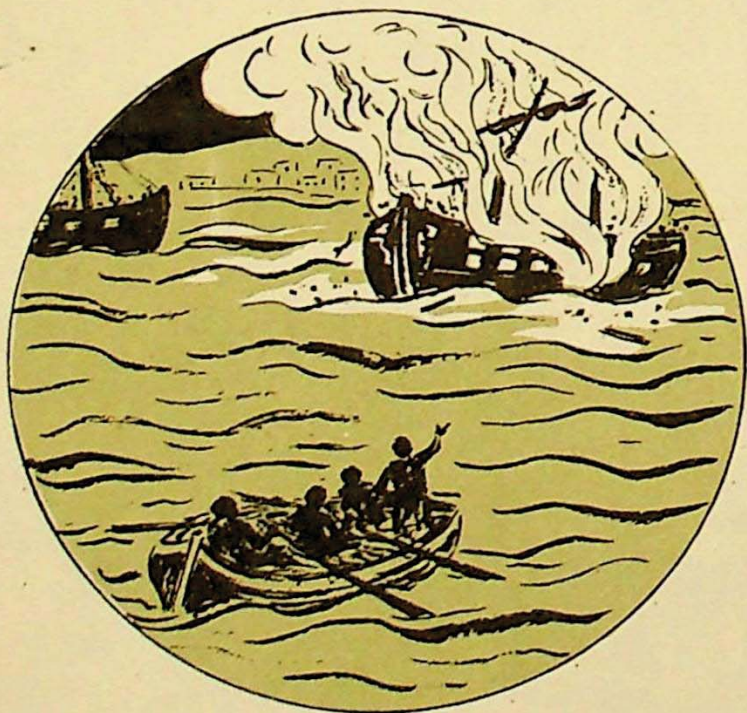
ΚΑΝΑΡΗΣ

Μεταλαβαίνουν κι ήσκιοι τρομεροί
μες στην νυχτιά γλιστρούν με τα μπουρλότα.
Μπροστά τους παγερά θανάτου χνώτα,
μα ολόρθοι αυτοί κι η οργή τους προχωρεί.

Και παν. Και στο νησί, που να χαρεί
προσμένει λευτεριά, ψυχή μου, 'ρώτα
πόσες ψυχές θροούν κάτω απ' τα φώτα
των καντηλιών, γυρτές σαν το κερί.

και δέονται ώρες: «Τούτη τη βραδιά,
Παρθένα, βόηθα τ' άτρομα παιδιά.
Στο χέρι του το φως της θείας Σου χάρης...»

Μα ξάφνου απ' τα πελάγη οργής βροντές.
Φωτιές στον ουρανό. Και μια απ' αυτές
γράφει ψηλά ένα όνομα: Κ α ν ά ρ η ς.

ΕΛΛΑΔΑ ΑΘΑΝΑΤΗ

Μ' όλα τα θάμπη επρόβαλε του Μάρτη πάλι
η χαραυγή.

Το χελιδόνι εγύρισε και ξαφνιασμένο εστάθη
κι ακούει, ακούει κάποιιο σκοπό,
που στοιχειωμένος πάει να βγεί
ξανά απ' των βράχων τις κορφές κι απ' των
καιρών τα βάθη.

Μα από τους κάμπους πρόσχαρη, να, ορμά
πρωτόφαντη φωνή
και με των βράχων το σκοπό σ' ένα τραγούδι
σμείγει.

Τόπο! Της νιότης τ' όνειρο περνάει γαλάζιο
να φανεί,
λάμπουν τα μάτια και φτερά για δόξες νέες
ανοίγει.

Ασπίδες στήθια κι η καρδιά πέλαγο μέσα,
που αντηχεί
παιάνες για μια λευτεριά σ' άπαρτο απάνω
κάστρο.

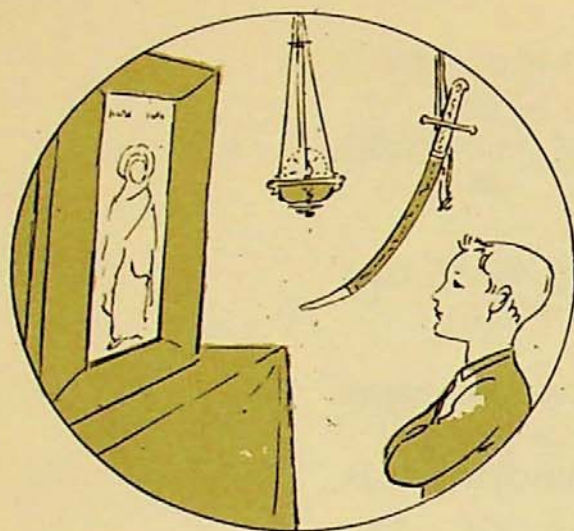
Νιότη, αδερφή της άνοιξης, φύλλα στο διάβα
σου βροχή.
Το γέλασμά σου ολόφωτο σαν της ημέρας
τ' άστρο.

Ξαναγυρίζουν στους βωμούς οι νέες ψυχές.
Πατρίδα εσύ,
δέξου τες, πούναι ολόχαρες κι είν' άξιες για
να ζήσουν.
Ιδέες, λαχτάρες, λογισμοί σε φέρνουν πάλι
περισσοί
στη δόξα την αρχαία σου κι εκεί που κάποτε
ήσουν.

Μέτωπα νέα και καρτερούν στεφάνια
αμάραντα σωρούς.

Άνοιξη, κάποιου Μάρτη σου τ' άγρια
λουλούδια μάσε.

Πάνω απ' το κοσμογύρισμα κι απάνω
απ' όλους τους καιρούς,
Ελλάδα, Ελλάδα, αθάνατη και πάντα νέα θε
νάναι.

ΣΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

Ήρθα, που αρχίζει τ' άνθισμα τώρα του Μάρτη,
να σκύψω εμπρός σου, ω Δέσποινα
γλυκοματούσα.
Σμύρνα, βενζόη, θυμίαμα η ψυχή μου,
πάρ' τη,
κι ακόμη όσα ροδόκρινα σου φέρνει ο νούς
Γείρε να με κοιτάξουνε – πώς λαχταρούσε –
τα μάτια σου, που ανοίγουνε τους ουρανούς.

Σαν σήμερα. Ο Αρχάγγελος μ' άσπρες
πτερούγες
κατέβει, «Χαίρε» να σου πει «Χαριτωμένη».
Της Ιουδαίας λουλούδισαν ως πέρα οι ρούγες
την ώρα εκείνη. Ολούθε φως. Κι απ' τη
φραγή
πουλιά ξεπέταξαν παντού, στην οικουμένη,
κι «Ευαγγελίζουν» ελάλησαν «θλιμμένη γη».

Σαν σήμερα. Κι αξέχαστο το Εικοσιένα.
Με τα πουλάκια ξύπνησαν τα καριοφίλια.
Μια φλόγα από τα πέλαγα, που εξαναγέννα
κόσμους ηρώων, φωτίζοντας προς τη στεριά,
βροντές σκορπούσε κι έκανε να πούν τα
χειλία
«Χαίρε, μιας γης ελληνικής η Ελευθεριά».

Θρησκεία, Πατρίδα. Το διπλό το προσκεφάλι
για την ψυχή μου. Σήμερα με την αυγούλα
μπροστά σου, Μεγαλόχαρη, λυγίζω πάλι
τα γόνατα τ' αλύγιστα, σκυφτός εδώ.
Με τη φωνή μου ελληνική και ρωμιοπούλα
παιάνα αντίς για προσευχή σου τραγουδώ.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΣΕ

Ελλάδα, την αγάπη σου ζωής σκοπό έχω
κάμει.

Ανθός στην απαλάμη
σου δίνεται η καρδιά.

Το χώμα σου έσκαψα βαθιά, να καρπωθείς
μια μέρα.

Φούντωσε ο κάμπος πέρα
κι ανθίσαν τα κλαδιά.

Σ' ομόρφωνα. Σου σκάλισα λιθάρι πεντελίσο,
να ξαναφέρω πίσω,
την τέχνη τη χρυσή.

Κι όλη για σε τη σκέψη μου. Και το ψωμί
απ' το στόμα
για σε το βγάζω ακόμα.
νάσαι μεγάλη εσύ.

Φέγγει σαν άστρο η δόξα σου, σπιθίζει. Δεν
είν' άλλη.

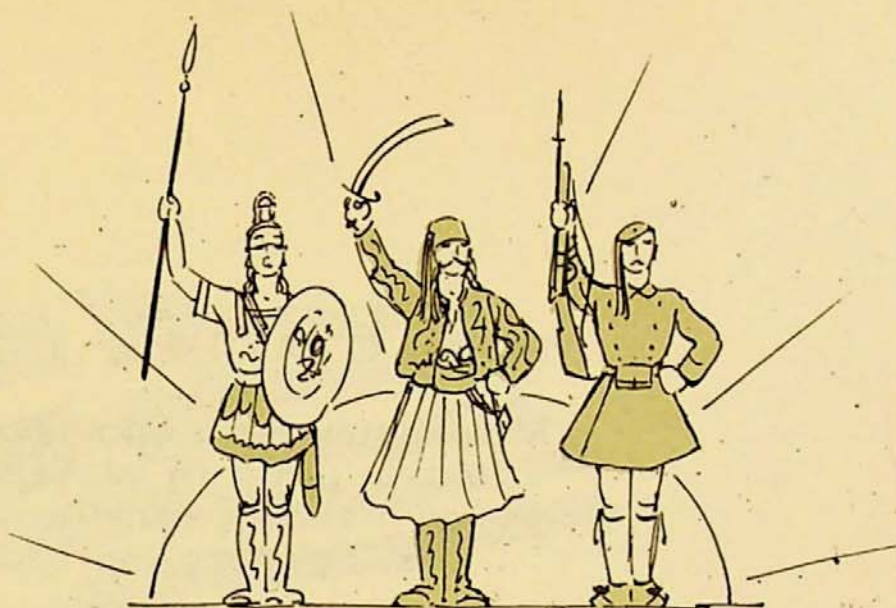
Κι η θέλησή σου πάλι
μες στην ψυχή γραφτή.

Πατρίδα, όλα σου τάδωκα. Μου μένει μες στο
σώμα

και μιας ζωούλα ακόμα.
Δική σου είναι κι αυτή.

ΤΩΝ ΠΙΓΑΝΤΩΝ Η ΜΗΤΕΡΑ

Χαίρε, των γιγάντων η Μητέρα,
κράζουν τα πελάγη κι η στεριά,
Μες στη χώρα τούτη μίαν ημέρα
άστραψε το φως κι η λευτεριά.

Μες στη χώρα τούτη σαν αντάρτης
κάποτε απ' τον όρθο το βαθύ
χύμηξε ανθοστόλιστος ο Μάρτης
κι άνοιξε το δρόμο με σπαθί.

Κι ώρμησαν ξοπίσω του όσες κι όσοι
δεν λογιάζαν νιάτα και ζωή.
Κι έδειξαν στον κόσμο, να το νιώσει,
πως γεννιούνται ελεύθεροι οι λαοί.

Ήλιες, μες στη χώρα τούτη μέτρα
τόπους, που είν' αθάνατοι, γιατί
κάθε μια κορφή και κάθε πέτρα
κρύβει και μια δόξα ζηλευτή.

Κι αν σε χώρες άλλες τα λουλούδια
βγαίνουν, όπου νιότη τραγουδεί,
στα δικά μας κλέφτικα τραγούδια
δάφνης βγαίνει πάντα ένα κλαδί.